

บ้านเล็กในเมืองใหญ่

(A Small Family in The Big City)

‘เปาะ เปะ ... เปาะ เปะ ...’ เสียงสายฝนหลงฤดูเริ่มซาลง เม็ดฝนแต่ละหยดค่อย ๆ ตกลงสู่พื้นผิวโลก ถนนคอนกรีตที่เหยียบย่ำอยู่นั้นสะท้อนแสงแดดยามเมฆดำร้างลา ฉันทและเพื่อนเดินไปข้างหน้าตามแผนที่ในมือ

ในสถานการณ์ที่โรคระบาดแพร่กระจายไปทั่วประเทศ แต่ละเมืองมีการล็อกดาวน์ในจังหวัดของตัวเอง ความน่ากลัวจากโรคอุบัติใหม่ที่มีการติดต่ออย่างง่ายดาย ประชาชนพากันเก็บตัวอยู่ภายในบ้าน หลีกเลี่ยงการเดินทางและพบปะเจอหน้ากัน อีกทั้ง พ.ร.ก. ฉุกเฉินที่ควบคุมโรคระบาดในตอนนี้ ทำให้เมืองหลวงต้องระมัดระวังกันมากเลยทีเดียว

ดวงตะวันสดใสแสงไปทั่ว ดูเหมือนมันจงใจจะแผดเผาผู้คนบนท้องถนนที่เหลือน้อยอยู่แล้วให้มลายหายไป และฉันเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่า ระหว่างฉันกับเชื้อโรคอะไรจะตายจากความร้อนไปก่อนกัน

พื้นดินด้านในบาทวิถีเผยให้เห็นแอ่งหลุมเต็มไปด้วยน้ำสีดำ พื้นปูนขรุขระถูกทำขึ้นมาอย่างลวก ๆ พอให้รถวิ่งได้ที่อยู่อาศัยถูกก่อสร้างขึ้นมาพอให้หลบแดดและฝน ส่วนบ้านที่พวกเราตามหาอยู่นั้นเล่ากลับมาไม่พบเจอ

“หมอ ๆ ทางนี้ ๆ” มือเล็ก ๆ กวักไวไว เรียกฉัน สองเท้าคู่เล็กวิ่งมาอยู่ตรงหน้าตามมาด้วยสองเท้าคู่เล็กๆที่ก้าวมาไวไว “สวัสดิ์ครับ” สี่มือพนมพร้อมกันและก้มหัวลงจนชิดอก ทำเอาฉันแทบรับไหวไม่ทัน “หมอหาบ้านผมไม่เจอหรือ” สายตาฉนั้นยังตรงมาพร้อมคำถาม

ฉันยิ้มรับต่อความจำนนนั้น พยักหน้าให้เด็กชายทั้งสองพาเราไปยังบ้านของพวกเขา สี่เท้าคู่เก่งเดินแกมวิ่งนำหน้าเราไป ทั้งคู่หยุดถอดรองเท้าหน้าบันไดแห่งหนึ่ง สองเท้าของฉันเดินตามเด็ก ๆ ขึ้นบันไดไปไม่กี่ขั้น เพียงเท่านั้นแล้วเราก็ได้พบกับสถานที่แห่งใหม่

หมอหาบ้านผม
ไม่เจอหรือ

“บ้าน” ที่พวกเราไม่เคยได้พบเจอ พื้นราบเรียบถูกปูด้วยที่นอนแกมเก่า หน้าต่างราวลิบบานเปิดขึ้นให้อากาศภายนอกไหลเวียนสู่ภายใน แต่นั่นก็ยังลบล้างพลังของดวงอาทิตย์ลงไปไม่ได้ คลื่นความร้อนส่งผ่านผนังโลหะมาสู่ผู้อาศัย เพดานมีราวยาว ๆ สามอัน ดูเหมือนมันจะมาพร้อมกับที่พักแห่งนี้ตั้งแต่เริ่มแรก หากแต่สิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นมาของที่นี่ ตั้งแต่เริ่มต้นคงจะเป็นพวงมาลัยรถอันใหญ่ที่ยังไม่ได้ถอดออก

พวกเราอยู่บนรถประจำทางที่ถูกปลดระวางมาเป็นบ้านให้ครอบครัวเล็ก ๆ นี้ได้อยู่บนที่ดินซึ่งเป็นอู่รถประจำทางอีกที

เสียงวิ่งกรูกันมาผสมผสานไปกับเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊กจ๊กของเด็กผู้หญิง ผดผื่นดำโผล่เข้ามาในประตูรถหรือน่าจะเรียกได้ว่านั่นคือประตูบ้าน ผมจุกและผมเปียของเด็กหญิงสองคนกระเด็นกระดอนตามแรงกระโดดโลดเต้น พอมาอยู่กันครบก็นับได้ทั้งหมด 5 คน เมื่อรวมกับเด็กชายคนสุดท้ายที่นอนดูนอนอยู่ใต้แม่

ฉันได้รับการส่งต่อจากหอผู้ป่วยเพื่อมาเยี่ยมบ้านผู้ป่วยรายนี้หลังออกจากโรงพยาบาล เธอเป็นหญิงหลังคลอดครั้งที่ 5 นั้นหมายความว่าเด็กทั้ง 5 คนบนรถบ้านคันนี้เป็นลูกของเธอ

สีหน้าโศกสลดของหญิงหลังคลอดเพียงไม่กี่วันตรงหน้าบ่งบอกถึงความยากลำบากในการดำรงชีวิตยามนี้ได้ดี ข้าวปลาอาหารไม่ได้หายาก แต่ที่ไม่ง่ายดายนักคือการหาเงินมาซื้อของกินประทังชีวิต

สามีของเธอหรือพ่อของเด็ก ๆ ทั้ง 5 คน มีอาชีพเป็นอะไหล่รถเมล์ ฉันมองหาอู่ซ่อมรถแถวนี้ แต่ไม่เห็นเจอ “คุณพ่อทำงานที่อู่ไหนหรือคะ” ฉันถามหลังจากมองจนเหลียวหลัง

ผู้เป็นแม่ขำกับอาการของฉันเล็กน้อย “อยู่ที่อู่นี้แหละคะ”

“ซ่อมรถที่นี้เลยหรือคะ ไม่เห็นมีอู่หรือที่ซ่อมรถเลย”

เธอยิ้มน้อย ๆ พอให้เห็นถึงความสดชื่นขึ้นมาบ้าง “ไม่ใช่คะ ไม่ใช่คนซ่อมรถ ... อะไหล่รถเมล์หมายถึงเราเป็นอะไหล่ของคนขับรถเมล์ เป็นตัวเสริมแทนเวลาคนขับตัวจริงไม่มา งานก็จะไม่ได้มีทุกวัน มีเฉพาะวันที่คนขับประจำไม่มาอย่างเช่นวันนี้”

ฉันพยักหน้ากับความรู้อันใหม่ นับว่าเป็นความรู้เฉพาะทางได้ไหมนะ เพราะถ้าไม่ได้อยู่ในแวดวงนี้ก็คงไม่มีทางได้รู้เลย

รายได้ 320 บาทต่อวันกับ 7 ชีวิตนับได้ว่าไม่เพียงพอ ยิ่งในช่วงนี้ทุกคนอยู่แต่ในบ้าน คนที่ไหนจะมาขึ้นรถเมล์ ทางอุ้งก็ลดจำนวนรอบของรถลงเพราะไม่คุ้มกับค่าน้ำมัน เพราะฉะนั้นยิ่งหวังพึ่งกับเงินเสริมจากทางตัวไม่ได้เลย

แต่ชีวิตมันต้องดิ้นรนต่อไป ในยามอัศจรรย์เธอพาลูกคนโตและคนรองไปเอาอาหารที่ตู่ปั่นสุข ตู้แห่งน้ำใจของชาวเมือง อย่างน้อยลูก ๆ ก็ได้กินครบ 3 มื้อ ไม่ต้องอดอย่างที่เธอกังวล

เศษผ้าที่เหลือล้วยบงบอกได้ว่าหน้ากากอนามัยนั้นผ่านการใช้งานมาอย่างโชกโชน เด็ก ๆ แต่ละคนมีกันคนละ 2-3 ชิ้น จากการได้รับบริจาคมา ฉันตั้งใจว่าคราวหน้าจะนำมาฝากเด็ก ๆ เพิ่มเติม

เดิมคุณแม่เคยขายดอกไม้อยู่หน้าสถานบันเทิงย่านสุขุมวิท รายได้อาจไม่มากนัก แต่ก็พอจุนเจือครอบครัวได้บ้าง แต่ยามนี้สถานท่องเที่ยวยามราตรีต้องปิดชั่วคราวทำให้หมดช่องทางทำกิน

“พอดีช่วงนี้มีเคอร์ฟิวด้วยใช้มัยแม่ เลยขายของกลางคืนไม่ได้เลย”

“ก็ใช่จ๊ะ แต่ฟ้าปิด แหกก็เข้ามาไม่ได้ด้วย” เธอหมายถึงตอนนี้ประเทศไทยปิดน่านฟ้า ต่างชาติก็ไม่สามารถเข้ามาในประเทศไทยได้

จริงสินะ ฉันลืมนึกถึงเรื่องนี้ไปเลย ไม่ใช่แค่การกำหนดช่วงเวลาหรือการเดินทางที่ทำให้เศรษฐกิจแย่ลง แต่การปิดประเทศนี้ทำให้เศรษฐกิจแทบจะหยุดชะงักไปทีเดียว

ฉันคิดถึงผลกระทบจาก COVID-19 มันใกล้ตัวมากจนแทบจะบอกได้ว่าเป็นเรื่องของทุกคน

เราตรวจร่างกายเบบี้น้อย เด็กชายตัวเล็กในอ้อมกอดแม่แข็งแรงดี ฉันตรวจสอบการได้รับวัคซีนของเด็ก ๆ ทั้ง 4 คนครบถ้วนสมบูรณ์ เหลือแต่เจ้าตัวน้อยที่ต้องรับวัคซีนเมื่อถึงอายุตามกำหนดของกระทรวงสาธารณสุข

ฉันแนะนำให้แม่พาลูกคนสุดท้องไปรับวัคซีนใกล้บ้าน เพื่อหลีกเลี่ยงการเดินทาง การพบเจอผู้คน และลดการสัมผัสเชื้อโรคจากโรงพยาบาลใหญ่ เพราะตอนนี้ก็ยังมีผู้สงสัยว่าติดเชื้อ COVID-19 มารับการตรวจทุกวัน

เรานัดแนะในการเยี่ยมบ้านคราวหน้า แนะนำการปฏิบัติตัวในสถานการณ์ช่วงนี้ ถึงแม้ว่าในประเทศไทยจะมีผู้ติดเชื้อเป็นศูนย์มานานนับเดือน แต่ในแต่ละวันเรายังคงบอกไม่ได้ว่าจะมีผู้ติดเชื้อเพิ่มขึ้นในประเทศหรือไม่ ท่ามกลางจำนวนผู้ติดเชื้อในโลกเป็นล้านคน และผู้เสียชีวิตอีกนับแสนคน เราคงยังต้องดูแลตัวเองและคนใกล้ชิดต่อไปจนกว่าเราจะเอาชนะมันได้ในวันหนึ่ง

เราหวังเอาไว้เพียงเท่านั้นเอง

